

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 16:47

Frank Aaen (EL):

Jo, jeg er også i løbet af dagen blevet mødt af folk, der sagde, at nu er Enhedslisten blevet overhalet af George Bush – og det er jo alligevel en hård kost at stå model til.

Derfor har vi selvfølgelig været inde og kigge på, hvad det egentlig er, der sker i USA. Kigger man på det, der sker i USA, ser man, at det jo ikke er husejerne i USA, der skal have hjælp. De, der skal have hjælp i USA, er bankerne, som har lånt penge af de her to kæmpe pengeklaser. Det er bankerne, der skal have hjælp, og ikke husejerne. Derfor er vi også meget skeptiske over for det, der foregår i USA, og vi skal nok studere det nærmere. Sådan har jeg det også med Roskilde Bank. Hvis det var småsparerne i Roskilde Bank, hvis det var småinvestorerne som f.eks. den unge pige, jeg talte om før, som skulle reddes, var vi villige til at være med til at åbne pengepungen for statens vedkommende, men når det eksempelvis drejer sig om en spekulant, der skal have hjælp i forbindelse med 1,3 mia. kr., han var lige ved at miste, sker det ikke med Enhedslistens støtte.

Jeg vil også love hr. Sass Larsen, at jeg, hvis vi skulle få flertal efter næste valg og staten stadig ejer det, der er tilbage af Roskilde Bank, vil foreslå, at vi viderefører Roskilde Bank som en offentligt ejet bank, som ikke igen kommer ud i et sådant uføre, i stedet for at sælge den tilbage. Det synes jeg ville være en rigtig god idé.

Kl. 16:48

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak. Der er ikke flere korte bemærkninger til hr. Frank Aaen. Hr. Anders Samuelsen som ordfører.

Kl. 16:49

(Ordfører)

Anders Samuelsen (LA):

Overskriften på dagens debat kunne være: Et er søkort at forstå, noget andet er skib at føre. Finansministeren ved, hvad man bør gøre, men han gør det desværre ikke.

For at undgå mere vedvarende inflation og endnu større lønstigninger, der kan udfordre den økonomiske stabilitet, er der behov for en afbalanceret økonomisk politik og en fortsættelse af den strukturpolitiske indsats med sigte på at øge vækstpotentialet. Sådan skriver finansmi-

nisteren i en lille pjese om regeringens forslag til finanslov for 2009.

Det er jo rart at vide, at finansministeren godt ved, hvad der skal til. Det er bare ikke så rart at være vidne til, at han undlader at gøre det, der er det åbenlyst rigtige. Hvis finansministeren havde været socialdemokrat og minister i en regering med støtte fra SF og Enhedslisten, ville man ikke have så svært ved at se logikken. Men nu er finansministeren jo ikke socialdemokrat, og Venstre er jo ikke et venstrefløjsparti – endnu da.

I Liberal Alliance vil vi gerne hjælpe Venstre til at huske sit udgangspunkt – ikke så meget for Venstres skyld, men først og fremmest for Danmarks skyld. Vi har ikke råd til at nærme os afgrundens rand en gang til. Mit udgangspunkt er, at Liberal Alliance gerne sammen med regeringen vil være med til at lave en god finanslov for næste år, for alternativet med Socialdemokraterne er vel lige godt strengt nok. Det eneste, en rød regering med sikkerhed kan levere, er røde tal på bundlinjen, og det er det sidste, vi har brug for.

Men for at det skal blive en god finanslov, er det altså nødvendigt, at vi sammen tager de to hensyn, som jeg til indledning citerede finansministerens pjese for, helt bogstaveligt og meget mere alvorligt. For det første skal der føres en afbalanceret økonomisk politik, og for det andet skal den strukturpolitiske indsats med sigte på at øge vækstpotentialet forstærkes.

En afbalanceret økonomisk politik burde betyde, at man sikrer sig, at den offentlige økonomi ikke vokser hurtigere end den private. Alligevel fremlægger regeringen en finanslov, som på udgiftssiden allerede til næste år rammer loftet for regeringens egen 2015-plan. Det er altså ikke meget mere end 1 år siden, at 2015-planen blev fremlagt. Det er simpelt hen for sløset af en regering, der har været kendt for at ville have styr på tingene, at man allerede et år inde i en 8-års-plan skrider så meget med hensyn til disciplinen. Meningen var, at der med 2015-planen skulle skabes økonomisk råderum til at lette skatten på arbejde markant. Derfor skulle væksten i de offentlige udgifter holdes i ave helt frem til 2015. 2015-planen skulle have været startskuddet til en liberal regerings egen økonomiske politik, som ud over det symbolske skattestop skulle berede vejen for reelle liberale økonomiske reformer.